

ЕКОЛОГІЧНІ НОРМИ ТА ПРОЦЕДУРА ПОТРАПЛЯННЯ ТЕХНІКИ В УКРАЇНУ

Боровський В. В. здобувач фахової передвищої освіти
3-го курсу спеціальності 208 «Агроінженерія»

Керівник: викладач, **Кримчак В. В.**

ВСП «Новоушицький фаховий коледж ПДАТУ»

Україна не має жодних екологічних норм для сільгосптехніки!

Та сільгосптехніка, яка продається в Україні, заборонена до продажу в інших країнах, і не завжди це так звані розвинені країни. Усе залежить від внутрішнього законодавства, екологічних норм і вимог до двигунів.

Україна – єдина країна у світі, де немає жодних екологічних норм для сільськогосподарської техніки! Вони не низькі, не погані, не недолугі. Їх просто немає! Комбайн або трактор можна хоч дровами топити і їхати. Це ненормальна ситуація!

І тому до нашої країни завозиться сільгосптехніка за найнижчим екологічним стандартом двигунів Tier 2 та Tier 3, бо вони дешевші. Водночас Європа працює за стандартом Tier 4p і замислюється над Tier 5.

Складність такого імпорту в тому, що все завезене дилерами в Україну і не продане тут – не може бути вивезене звідси як сільгоспмашина для подальшого застосування.

Це дуже погано, адже на рік продається в середньому 3 тис. одиниць тракторів потужністю від 100 до 400 к.с. Забруднення довкілля від їхньої роботи є відчутним. І незрозуміло, чому Україна може купувати автомобілі найвищого екологічного стандарту, що регулює вміст шкідливих речовин у вихлопних газах – Euro-5 та навіть Euro-6, і водночас експлуатувати сільгосптехніку взагалі без обмежень щодо викидів шкідливих газів в атмосферу. Повторимося, саме така техніка імпортується і виробляється в Україні.

Сільгосптехніка екостандарту Tier 4 – більш дорога, однак не настільки, щоб економити на чистоті довкілля і власному здоров'ї. Тим більше, що в решті країн, навіть у тих, що розвиваються, ці стандарти працюють.

Процедура потрапляння техніки на ринок України

Національна сертифікація техніки має на меті спонукати виробників підвищувати рівень своєї техніки у бік надійності, ефективності та безпечності.

І на тлі відсутності взагалі екологічних норм, ми маємо надмірну вимогу проводити внутрішню сертифікацію. З огляду на те, що визнані іноземні виробники поставляють в Україну техніку вже сертифіковану за найвищими світовими нормами, що дозволяють продавати її до США та Європи, вимога України знов сертифікувати техніку є перепорою для бізнесу. Українські урядовці на рівні міністрів стверджують, що сертифікація завезеної в Україну техніки проводиться, щоб захистити українського виробника.

Окрім організаційного навантаження, необхідність проводити сертифікацію в Україні виливається у додаткові витрати клієнтів. Виробники іноземної техніки вважають, що сертифікація в Україні сьогодні – це кошти, які витрачають клієнти. Вони сплачують їх виробникам техніки, а ті, у свою чергу, змушені витратити їх на сертифікацію. Ці кошти виробники іноземної техніки могли би вкладати у регіони України, де працюють їхні клієнти. Наприклад, спрямувати на розвиток середньої технічної освіти для підготовки фахівців технічних спеціальностей середньої ланки, на яких нині в Україні великий дефіцит.

Ще одна проблема, створена сертифікацією в Україні – нова техніка завозиться на третій – п'ятий сезон після прем'єри на світовому ринку. Коли з'являється новинка – спочатку попит не високий. Більшість бажає побачити її реальну ефективність, роздивитись в дії. Через один-два сезони, накопичений досвід роботи, техніка доводить свою ефективність і її починають замовляти в Україні. Але перед тим, як вийти на поле клієнта, техніка проходить сертифікацію, яка триває кілька місяців.